

[Inger Stilling Pedersen]

hænge sammen, for ellers vil man bare påføre borgerne øgede udgifter.

Men der er også andet i det end bare det at få frihed. Det, der er vigtigst, som også var indeholdt i det socialdemokratiske forslag, og som vi pointerede kraftigt dengang, er at få ordnede forhold mellem kasserne i Danmark. Så længe vi ikke har det, kan man heller ikke tale om frihed, for så bliver der inden for systemet den udnyttelse af hinanden, som vi ser i dag, og som bevirker, at vi får øgede udgifter på mange områder. Jeg håber, finansministeren vil lægge meget stærk vægt på, at der – som SF's ordfører sagde – bliver solidaritet. Jeg kunne godt tænke mig, at vi får solidaritet mellem statskassen, amtskasserne og kommunekasserne, sådan at man føler forpligtelse over for hinanden og ikke bare smider udgifter over på hinanden for til sidst at ende med statens arbejdsløshedsunderstøttelse.

Kunne vi løse nogle af de problemer, ville vi også langt hen ad vejen få større frihed på mange af de andre områder. Vi skal nok gå ind i en positiv drøftelse af frihedsbegrebet og valgmulighederne, men vi kan altså ikke støtte forslaget, som det ligger her.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Jeg vil også gerne kvittere for dette beslutningsforslags fremsættelse og for så vidt angår teksten på forsiden give min tilslutning og i øvrigt gøre den bemærkning, at det da er rart at konstatere, at Fremskridtspartiet har opgivet fuldstændigt at nedlægge den offentlige sektor.

Dernæst har jeg det – som andre ordførere også har givet udtryk for – sådan, at der er en række af de bemærkninger, der ligger i beslutningsforslaget, som jeg absolut ikke kan skrive under på. Derimod noterer jeg mig, at flere af de synspunkter, som finansministeren lagde frem, er i fuld overensstemmelse med Det Radikale Venstres holdning. Det er væsentligt – og det er derfor, jeg synes, at forslaget er i orden som debatgrundlag – at vi hele tiden er opmærksomme på, at der kan være nye områder, som med fordel kan inddrages under begrebet valgfrihedsområder, om man vil. Vi har jo gjort det på en række områder igennem tiden. Vi har f.eks. gjort det på medieområdet. Ligesom vi har konkurrerende skoler, frie skoler, den offentlige skole, har vi konkurrerende medier. Der er vel knap så stor forskel i deres fri-

hedsgrader, når det kommer til stykket, men det er vigtigt, at vi hele tiden er opmærksomme på, at vi kan udvikle samfundet ved også at indføre konkurrencebegrebet, om man vil, på flere områder.

Så vi er meget tilfredse med, at vi får denne diskussion, og jeg har blot ønsket at gøre opmærksom på, at vi nok ikke kan enes med Fremskridtspartiet om det, der skal være den endelige konstruktion.

Kim Behnke (FP):

Når jeg skal tage udgangspunkt i finansministerens åbning af debatten og spørgsmålet efterfølgende, dels fra De Konservatives og dels fra Venstres ordførere, om, hvorfor der er brug for dette forslag, når nu regeringen allerede arbejder med disse tanker, kan jeg sige, at det skyldes to forhold:

For det første synes vi, at arbejdet fra regeringens side går en anelse for langsomt. Kigger vi tilbage på de moderniseringsredegørelser, afbureaukratiseringsredegørelser osv., der er kommet fra regeringen tilbage i 1988 og i 1989, og ser på, hvor meget af det, der efterhånden har resulteret i konkrete lovforslag, synes vi, at det går for langsomt.

Noget andet er så, at vi ikke synes, dette spørgsmål blot er et regeringsanliggende; det er ikke blot et regeringsanliggende at få valgfrihed for borgerne. Det er et anliggende, der bør optage hele Folketinget, og derfor ønskede vi med forslaget at få en folketingsopbakning, der kunne sætte lidt skub i regeringen. Men jeg kan forstå, at hvis forslaget havde heddet forslag til lov om, at to plus to er fire, ville man også have haft lange ordførertaler om, at man da havde sympati for hensigten i forslaget, men når det nu var Fremskridtspartiet, der havde fremsat det, kunne man desværre ikke stemme for det. For det var jo det, der var indholdet af finansministerens, Venstres ordførers og De Konservatives ordførers indlæg.

Det er selvfølgelig let for en finansminister at stille sig på Folketingets talerstol og sige: Det er da sådan set sympatiske hensigter, der er i forslaget, og derfor vil regeringen i sin næste moderniseringsredegørelse tage tingene med. Men det er jo ikke det, der er på dagsordenen i dag. Det, der er på dagsordenen i dag, er at tage stilling til, at man ikke bare skal komme med en redegørelse, men skal have tingene formuleret i konkrete lovforslag.